

MEGEMLÉKEZÉSEK

Búcsú Kovács Istvántól

(Óbást, 1915. április 1.—2001. április 30. Debrecen)

A Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Karának és Magyar Nyelvtudományi Intézetének nevében szomorú szívvel búcsúzom Kovács István nyugalmazott docensunktól, oktatótársunktól, barátunktól.

Kovács István egy Nógrád megyei kis magyar faluból, a Trianonnal Szlovákiába szakított Óbástról érkezett a debreceni egyetemre. Éppen akkor, amikor Csűry Bálint akadémikus professzor körül kiformalódott a ma már legendás debreceni népnyelvkutató iskola, amely a nyelvjárások vizsgálatát szorosan összekapcsolta a népelet komplex szemléletével, a tárgyi és szellemi néprajzzal, a népi műveltség egészével.

A magyar–francia–szlovák nyelv és irodalom szakos Kovács István lelkesen kezdte gyűjteni szülőföldje népnyelvi jelenségeit, hiszen családja, földműves rokonsága ideális adatközlők sokaságát jelentette. Így jelent meg a Csűry alapította Népnyelvkutató Intézet évkönyvének első kötetében első nagyobb terjedelmű munkája: „Szógyűjtés a visszatért Óbástról” (Magyar Népnyelv 1939: 139–64). Két év múlva, 1941-ben meghalt Csűry Bálint. Emlékére országos népnyelvi gyűjtési pályázatot szerveztek: ennek első helyezettje is Kovács István lett. Sorra jelentek meg nyelvjárasi tanulmányai: „A középső palócság *e* hangjai” (uo. 1940: 15–28), „Igekötőink fejlődése és használata a medvesalji népnyelvben” (uo. 1941: 156–88) stb. Tervbe veszi egy palóc népnyelvi teljes szótár összegyűjtését is, mintának tekintve Csűry Bálint máig legjobb Szamosháti szótárát.

De: ember tervez... Az egyetemi diploma megszerzése után finnországi ösztöndíjat nyert, de a háborús helyzet miatt egy idő múlva visszarendelték. Újonckiképzés, frontszolgálat, menekülés, hadifogság következik, miközben az egyetemen megszűnik a Népnyelvkutató Intézet, évkönyvét is csak úgy tudja új-

raindítani Bárczi Géza, hogy a címében a „gyanús” *népnyelv* szót *nyelvjárások*-ra cseréli.

Kovács István szépen indult tudományos kutató pályája egy évtizedes bizonytalankodás után akkor látszik újra egyensúlyba állni, amikor 1952-ben a Kossuth-díjat nyerő Bárczi Géza egész tanszékével Budapestre települ, és a debreceni tanszékre Kovács Istvánt tanársegédnek javasolja. Óriási energiával lát munkához: sok órát tart, több jegyzet írásában részt vesz, újragondolja tudományos terveit.

Mielőtt azonban újra lendületbe jöhetett volna tudományos tevékenysége, a minisztérium államközi egyezmény keretében Prágába, majd Pozsonyba küldte magyar lektori, illetőleg vendégtanári feladatra. A pozsonyi egyetem magyar tanszékén többféle tantárgyat oktatott, sok magyar nyelv művelő tanulmányt, cikket írt, szervezte a szlovákiai magyartanárok továbbképzési tanfolyamait, sőt általános és középiskolai magyar és szlovák nyelvkönyvek írásában is részt vállalt.

A tervezettnél jóval hosszabbra nyúlt pozsonyi kiküldetés után csak 1961-ben tudott hazatérni Debrecenbe, akkor sem a magyar nyelvészeti tanszékre. Széleskörű nyelvtudását — a szlovák és a francia mellett németül, finnül, csehül és oroszul is tudott — a szlavisztikai intézetben és az általános nyelvészeti tanszéken használták ki: nyelvórákat tartott, évkönyveket szerkesztett. Csak 1972-ben térhetett vissza eredeti helyére, a magyar nyelvészeti tanszékre.

A tanítás mellett nagy kedvvel vetette bele magát ismét a tudományos kutatásba. Talán Csúry Bálint nyelvjárás-történeti kísérleteinek hatására kiválasztott egy terjedelmes 16. századi kéziratos nyelvemléket, Zay Ferenc egy történeti memoárját (Az Landor feyrwar El wezessenek oka E woth Es Igy Essewth), és elkezdte annak teljes mélységű feldolgozását. Eredményeit tanulmányok sorozatában publikálta a nyelvemlék *ö*-zéséről (Magyar Nyelvjárások 1966: 47–80), zárt *i*-zéséről (uo. 1968: 43–55), a névelőhasználatáról (uo. 1971: 87–108), paleográfiai sajátosságairól (uo. 1973: 89–112), helyneveiről (uo. 1975: 75–99) stb., összesen mintegy 11 nyomdai ív terjedelemben. Önálló kötetben, kísérő tanulmánnyal közzétette a nyelvemlék hasonmását és betűhű olvasatát kritikai szövegkiadásként (Opera Facultatis Philosophicae Universitatis de Ludovico Kossuth Nominatae 6. Debrecen, 1982).

Kovács Istvánnál melegszívűbb, emberségesebb munkatársat, tanárt elképzelni is nehéz lenne. Az intézet és a kar körein túl az egész egyetem ismerte, mivel nyelvtudása, szervezőkészsége alapján hosszú ideig ő látta el az egyetemi szakszervezeti bizottságban a külföldi csereüldötések felelősének feladatát. Százak köszönhették neki a Szlovákiában, Németországban, Csehországban, Litvániaiban, Bulgáriában stb. eltöltött kellemes nyaralásokat. Mindig mindenkivel önzetlen, megértő, segítőkész atyai jóbarátként viselkedett.

1980-ban bekövetkezett nyugdíjaztatása óta már 21 év telt el. Az ifjabb nemzedék tagjai már nem tudják, ki volt ő. Munkáit olvasva azonban ma is tanulhatunk tőle. Emlékét nem felejtjük el.

SEBESTYÉN ÁRPÁD

Bakó Elemér emlékezete (1915–2000)

Életének 85. évében 2000. október 5-én az Amerikai Egyesült Államokban elhunyt Bakó Elemér, Csűry Bálint tanítványa, munkatársa, szellemi örökiségének ápolója és fáradhatatlan közvetítője.

Bakó Elemér 1915. november 18-án született a bihari Hencidán, ahol édesapja a község főjegyzője volt. Iskoláit szülőfalujában, majd 1933–1938 között a debreceni Református Tanítóképzőben és a Tisza István Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának magyar–német szakán végezte. Itt került kapcsolatba a Magyar Nyelvészeti Tanszék professzorával, Csűry Bálinttal, akinek tanítványa, majd tanársegéde lett. Csűry felismerve tanítványa tehetségét 1936-ban Lipcsébe, majd 1938-ban Helsinkibe küldte ösztöndíjas tanulmányokra, hogy megismerkedve a korszerű nyelvjárási kutatási módszerekkel és a modern fonetikai vizsgálatokkal, tanszéki munkatársaként segítse a népnyelvi kutatást. Bakó Elemér 1935–1938 között a debreceni egyetem Magyar Nyelvészeti Tanszékén gyakornok, 1938–1944 között Csűry Népnyelvkutató Intézetében tanársegéd, közben 1940–1944 között gimnáziumi tanár, 1943–1944-ben egyetemi magántanár volt. Az ígéretesen induló és már fiatalon jelentős eredményeket hozó tudományos pálya a második világháború után azonban más irányt vett. Bakó Elemér 1944-ben amerikai hadifogolyként Németországba került. 1947 és 1951 között a müncheni egyetemen tanított magyar és finn nyelvet, finnugrisztikát, emellett egyházi főgondnok és lapszerkesztő is volt. 1951-től az USA-ban élt, 1958–60 között a New York-i Columbia Egyetemen adott elő finnugrisztikát. 1952-től 1985-ig nyugalomba vonulásáig a washingtoni Kongresszusi Könyvtárban dolgozott magyar szakelőadóként, szakkönyvtárosként, illetve a könyvtár kelet-európai gyűjteményének vezetőjeként.

Bakó Elemér 1937-ben, alig 22 évesen szerzett doktori fokozatot a debreceni egyetemen Hangtani tanulmányok című értekezésével. Joggal írhatta róla 1938-ban Zsiray Miklóshoz címzett levelében Csűry: „Tőle sokat várok népnyelvi kutató munkánkban” (KISS JENŐ: MNy. 97: 118). Valóban, már első írásaiból a

népnyelv ügye iránt elkötelezett fiatal tudós képe rajzolódik ki előttünk. A Hangtani tanulmányok mellett A finn népnyelv kutatás (1939), Csűry Bálint élete és munkássága (1941), A népnyelvi gyűjtés és anyagrendezés módszere (1943), A finn népnyelv kutatásról (81–111), illetve az akkor újak számító hangfiziológiai vizsgálatokról (ANTTI SOVIJÄRVIVEL: Adalékok a magyar és a finn nyelv rövid és hosszú *i*-, *ü*- és *u* magánhangzóinak fiziológiai-akusztikai összehasonlításához: MNny. 2: 29–46) című tanulmányait említhetjük ebből a korból. Tanítványként, gyakornokként, majd tanársegédként Bakó Elemér tevékeny résztvevője volt annak a küzdelemnek, amelyet professzora folytatott a népnyelv kutatás elismertetéséért, intézményessé tételéért. Magától értetődő, hogy az intézet működéséről írt első beszámolóban (MNny. 2: 273–6) többször olvashatjuk a nevét: így például Csűry és néhány tanítványa, köztük Bakó Elemér a népnyelv kutatás programjának népszerűsítéséért rádióelőadásokat tartottak; a Györffy István tiszteletére rendezett népnyelvi és szókinccsgyűjtő verseny pályázatainak elbírálásában is részt vett, de Végh Józseffel együtt szerepet vállalt az országos táj- és népkutató munka megindításában is. Emellett az új évkönyv egyik szorgalmas tanulmányírója volt, de ő írta Csűry halála után a Népnyelv kutató Intézet működéséről az éves beszámolókat is (MNny. 3: 415–20; 4: 469–74, KÁLNÁSI ÁRPÁD, Fejezetek a Csűry-iskola történetéből. A Debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem Magyar Nyelvtudományi Intézetének Kiadványai 72. sz. Debrecen, 1998. 22). Csűryről írt visszaemlékezése segít megérteni a népnyelv kutatás első katedrás professzorának tanári egyéniségét: „Tanácsait néhány mondatban közölte, utasításait nagyon szerényen hozta környezeté tudomására. Tanítványai minden lépését örömmel figyelte, s gyakran órákat töltött egy-egy kezdő gyűjtő szempontjainak csiszolásával, látókörének szélesítésével. Tisztelet és öntudat, bátorság és fegyelem, kutatás és tanulás, nyílt becsületesség és javító szándék: ezek voltak Csűry Bálint nevelési módszerének legfőbb jegyei” (MNny. 3: 32–3). Az Intézet működéséről írt beszámolójában (MNny. 3: 415–20) megható szavakkal közvetíti a Csűry halála miatt érzett mély megrendülést: „Ez a csapás olyan lesújtó hatással volt intézetünk tagjaira, hogy az első hónapokban intézetünk munkájának hosszabb időre történő megbénulásától lehetett tartani.” Szerencsére azonban volt néhány szilárd pont, amely körül lassan ismét kialakulhatott a rendszeres munka. Így éppen Bakó vezetésével tovább folyhattak a Csűrytól elkezdett népnyelvi hangtani gyakorlatok, emellett tevékeny szerepet vállalt a Csűry Bálint emlékére meghirdetett országos szókinccsgyűjtő verseny megszervezésében is.

Ezt a szépen induló és már fiatalon jelentős eredményeket mutató tudományos pályát törte derékba a második világháborús katonai szolgálat, illetve a gyökeres fordulatot hozó külhoni élet. Munkásságának második szakasza életének azt a részét foglalja magába, amikor Bakó Elemér hazájától távol, Németországban és az Amerikai Egyesült Államokban élt. Ebből a korszakból származó

jelentősebb munkáinak főbb bibliográfiai adatai: Magyarok és Európa (1947), A Műhely és a légió (1949), Hungarian Abbreviations (1961), Goals and Methods of Hungarian Dialectology on America (magyarul: Az amerikai magyar népnyelvkutatás céljai és módszere (1962), Guide to Hungarian Studies (1962), Hungarian Secondary School Reader (szerk. 1962), Hungarians in Rumania and Transsylvania (1966), Louis Kossuth (1802–1894), Finland and the Finns (1993) című művei, melyek között miként erről a címek is árulkodnak a nyelvészeti munkákon kívül magyarságtudományi, történelmi és egyéb témákkal is találkozunk.

SEBESTYÉN ÁRPÁDNak egy magyar hangarchívum létesítésére vonatkozó javaslatára (MNy. 95: 1–9) érlelte meg Bakó Elemérben a gondolatot, hogy amerikai magyar nyelvjárási hangszalagfelvételeit 2000. júniusi hazalátogatásakor a Bakó Népnyelvi Szótár Alapítványnak adományozza. Remélve, hogy lesznek olyan kutatók, akik ezt az 1960-as évek elején készített anyagot nemcsak összehasonlító Kárpát-medencei eredetű amerikai hungarológiai kutatásra fogják felhasználni, hanem a gyűjtést az Egyesült Államok és Kanada többi részeire is kiterjesztve, tovább viszik az általa megkezdett munkát. Azóta megérkezett tanácsunkra a 49 darabból álló hangszalaggyűjtemény. Mellékelt jegyzékéből megállapítható, hogy Bakó adatközlői között zömmel az óhazában született amerikai magyarok találhatók. Származási helyük alapján főként az ország északi, északkeleti, keleti részének nyelve (Szatmár, Szabolcs, Bereg, Ung, Bihar, Abaúj, Zemplén, Gömör, Nógrád, Békés megye) van képviselve, de találunk Veszprém megyéből, Baranyából, Zalából, Sopron környékéről és a történelmi Magyarország más vidékeiről kivándoroltakkal készített felvételeket is. A hangszalagokhoz szervesen hozzátartoznak azok az írások, amelyek Bakó Elemér tollából több-kevesebb rendszerességgel 1960–1964 között a New Jersey állambeli Magyar Egyház című református újságban jelentek meg. Bennük a szerző a kinti magyarság nyelvének kutatására vonatkozó nagyszabású tervét, elképzelését ismerteti. Közülük különösen a már említett Az amerikai magyar népnyelvkutatás céljai és módszere címet viselő cikksorozata érdemel figyelmet. Megtudhatjuk ebből, hogy Bakó Elemér nem sokkal új hazájába érkezve tervet dolgozott ki az amerikai magyarság nyelvének tanulmányozására. Az első terv még a New Jersey-ben és környékén élő magyarok körében végzendő munkára irányult. Ez magában foglalta népnyelvi szöveggyűjteményeknek, illetve egy nyelvatlasznak és szótárnak az összeállítását a hangszalagra felvett anyagból. Ugyancsak tervbe vette a magyar családnevek, helynevek, okiratos emlékek összegyűjtését, az amerikai magyarság egyháztörténeti, településtörténeti, hely- és társadalomtörténeti emlékeinek összegyűjtését, tudományos vizsgálatának megszervezését. Későbbi írásaiban már az Államok egész területére kiterjedő népnyelvkutató programról szól, bízva abban, hogy a nagy munkához alkalmas munkatársai lesznek. Beszédeselek számunkra programjának főbb pontjai: Azt vallja, első lé-

pésként a kutató kutatási területén állítsa össze a bevándorló nemzedék jegyzékét. Főleg azokat vegye figyelembe, akik az I. világháború előtt érkeztek az Új-hazába, hiszen e csoport képviselői többnyire még beszélnek szülőfalujuk nyelv-járását, ezért az ő beszédmódjuk alkotja a másod- és harmadgenerációs amerikai magyarság beszédének nyelvi alapját. A szöveggyűjtés után a nyelvi anyagból szótárt kell összeállítani, amely lehet egy-egy vidék, állam vagy város magyarságának a szótára, de lehet egy történeti magyar nyelvjárás egyesült államokbeli elterjedésének vizsgálata után összegyűjtött szövegek alapján elkészített szótár is. Követendő mintának szerinte a hazai regionális szótárakat, így a Szamosháti szótárt, az Ormánysági szótárt és a Szegedi szótárt kell tekinteni. Reményei szerint a szöveggyűjtésből, a szótári és nyelvföldrajzi gyűjtésből nőnek majd ki a nyelvészeti tanulmányok. Mindezeknek alapja — miként írja — a felvett anyag kifogástalan átírása, melyhez képzett kutatókra és egységes fonetikai jelrendszer kidolgozására van szükség. Véleménye szerint alkalmazni kell a kísérleti-hangtani eljárásokat is. A gyűjtést az ottani magyar élet tárgyi emlékeit megörökítő fényképgyűjteménynek és filmfelvételeknek is ki kell egészíteni, ezekből kerül ki ugyanis a magyar népnyelvkutatás illusztrációs anyaga. Végül javasolja, hogy az amerikai egyetemeken, ahol magyartanítás folyik, alakítsanak ki közös tervet az amerikai magyar nyelv kutatására is. Egy másik írásában első gyűjtőútjának tapasztalatairól szól. Megállapítja, hogy a hazai ízeket, beszédfordulatokat megőrző idősebbek beszéde mellett az itt született gyermekek is még jól beszélnek a magyart, az unokák beszédében azonban már nagy a változatosság: a magyar nyelv kifogástalan ismeretétől egészen odáig, hogy egyesek már a magyarul feltett kérdéseket is nehezen értik meg.

A fentiekből kitűnik, hogy Bakó Elemér az ottani körülmények sajátosságai-ból fakadóan olyan tudományos problémákkal szembesült, és igyekezett rájuk feleletet találni, amelyek kutatási tervezetként is — okkal mondhatjuk — a modern szociolingvisztika jegyeit hordozták magukon már akkor, amikor hasonló vizsgálatokról még amerikai viszonylatban sem lehetett beszélni, hiszen a szociolingvisztika önálló diszciplínaként az 1960-as évek elején még nincs jelen az amerikai nyelvtudományban sem. De Csűry népnyelvkutató iskolája jó alapokat jelentett az eligazodásra az ilyen összetett, sok új tudományos problémát felvető kérdéskörben is. Ezért kell e néhány cikket terjedelménél és megjelenési helyé-nek tudományos rangjánál jóval többre értékelnünk, hiszen bennük egyrészt egy invenciózus nyelvész kort megelőző meglátását, egyéni ötletességét kell látnunk, másrészt azoknak a hagyományoknak, tudományos értékeknek a továbbélését, amelyekről SEBESTYÉN ÁRPÁD a tudománytörténeti háttér számbavételével részletesen szól „A szociolingvisztika elemei Csűry Bálint népnyelvkutató iskolájá-ban” című tanulmányában (MNyj. 28–29: 47–65). Bakó Elemér maga is vallotta, hogy a Csűry-iskola hagyományai sokat segítettek neki kutatási módszerének kidolgozásában.

Csak fájlalhatjuk, hogy a tervezet — miként erről egy helyütt szól — az anyagi eszközök hiánya miatt és egyéb okokból nem jutott el a megvalósulásig. Joggal feltételezhetjük, ötletekben gazdag kutatási tervének megvalósulásával nemcsak a magyar és nemzetközi nyelvtudomány vált volna gazdagabbá, hanem árnyaltabban látnánk az Egyesült Államokba irányuló kivándorlás társadalomtörténeti, művelődéstörténeti vonatkozásait is.

Bakó Elemér a rendszerváltás után rögtön kereste a kapcsolatot egykori tan-
székével. Azon fáradozott, hogy az 1930-as évek nyelvjáráskutató munkáját felélessze. 1993-ban itthon járva kárpótlási jegyeiből teremtette meg a Bakó Magyar Népnyelvi Szótár Alapítvány alaptökéjét. Az alapítványt 1994. szeptember 28-án jegyezték be a Hajdú-Bihar Megyei Bíróságon. Célját a Csűry-iskola kutatási terveinek szem előtt tartásával fogalmazták meg (SEBESTYÉN: MNyj. 33: 226). Ez elsősorban a Debreceni cívis szótár munkálatainak újraindítását karolta fel, de nem zárja ki más hasonló kutatási programok támogatását sem. Ennek nyomán indulhatott meg a Magyar Nyelvtudományi Tanszéken az 1990-es évek közepe táján a cívis szótárhoz kapcsolódó szervezett gyűjtő- és feldolgozó munka. Bakó Elemér ezt a feléledő munkát nagy szeretettel, nem lankadó érdeklődéssel figyelte, tanácsokkal segítette még utolsó ittlétekor, 2000 júniusában is. Bizakodással töltötte el, mégis megvalósulhat Csűry Bálint terve. Örült a hallgatók lelkes munkájának, a cívis szótári adatok gyarapodásának. Sőt fiatalos lelkesedéssel személyes közbenjárásával is segíti akarta a népnyelvkutatók ügyét. Miként több, mint fél évszázaddal korábban, a hatóságok bevonását, támogatásuk megnyerését tervezte. Nem túl optimista helyzetrajzomat hitetlenkedve hallgatta. Nehezen fogadta el, hogy a nyelvjáráskutatás ügye a rendszerváltással sem lendült előre. Sőt talán még rosszabb lett a helyzet, hiszen ma aligha lennének meg az anyagi és személyi feltételei az 1950-es évek nagy vállalkozásának, a nagyatlaznak, miként hasonló okok miatt a Csűry-iskola másik programja, a helynévgyűjtés is tulajdonképpen abbamaradt.

Bakó Elemér fáradhatatlanul küzdött Csűry eszmei örökségének fennmaradásáért. Nem állíthatjuk, hogy az általa felvetett kérdések mindegyikében neki lett volna igaza. Ilyennek tekinthetjük például a nyelvatlaszgyűjtésről vallott nézetét. 1996-ban írt Csűry Bálint történelmi hagyatéka, a debreceni egyetemi Népnyelvkutató Intézet című kéziratot tanulmányában bírálja Bárczit és munkatársait, hogy letértek a magyar nyelvtudomány hivatalos, Gombocz által megjelölt és Csűrytól is követett útról, amikor nem a tájszótárrakra támaszkodva, hanem az ismert módszerrel alkották meg a nyelvatlaszt. Szerinte a tervbe vett tíz-tizenöt szótárt kellett volna a Szamosháti szótárban alkalmazott elvek szerint elkészíteni, majd ezt követően rájuk építve, anyagukat kiegészítve meg lehetett volna szerkeszteni a nyelvatlaszt (BAKÓ, i. m. 41, UÓ: MNyj. 90: 153). A mából visszatekintve nem kétséges, hogy Bárcziék a helyes és járható utat választották. Csűry tanítványai közül csupán néhányan tértek vissza a nyelvjáráskutatáshoz,

így a szótárprogram folytatásához hiányoztak a személyi és tegyük hozzá az anyagi feltételek is. E nagyon időigényes munka újraindítására — más módszerbeli problémákat most nem említve — Bárczi debreceni tartózkodása idején már nem lett volna lehetőség. A nagyatlasz munkálatai szükségszerűen túlnőttek a tanszéki, intézeti kereteken (BÁRCZI, MNyAEIm. 22–49, KÁLNÁSI, i. m. 43–52). Nem volt indokolt tehát az a bírálata, amellyel az atlaszmunkálatokat illette. De a nyelvjáráskutatás ügye iránti elkötelezettségét ismerve kijelenthetjük, ha itthon maradt volna, az ő nevét is bizonyára olvashatnánk az atlasz munkatársainak rangos névsorában.

Csúry Bálinthoz való ragaszkodásának bizonyítékeként értékelhetjük, hogy több évtized múltán is foglalkoztatta, annak idején a Szamosháti szótár helyett miért Zsirai Finnugor rokonságunk című monográfiájának ítélték oda az akadémiai nagyjutalmat (A kérdésről bővebben I. BAKÓ: MNy. 90: 146–57, KISS JENŐ: MNy. 90: 484–6). Esetleges túlzásaiban is látnunk kell a lényegét: a hűséget Csúry Bálint emlékéhez mind emberi, mind tudományos vonatkozásban, az évtizedek múlásával sem fakuló közös emlékekhez, a népnyelvkutatás ügyéhez, amelyet — miként erről fentebb szóltam — Bakó Elemér új hazájában is igyekezett szolgálni.

Bakó Elemér nyelvjáráskutató munkássága annak a szép példája, miként kell(ene) ápolni a hagyományokat, illetve továbbgondolva alkalmazni mindazt, ami a nagy elődök tanításaiból arra érdemes. Mi személyes ismerősei, egykori tanszékének munkatársai ezért őrizzük meg emlékét, és nem utolsósorban azért, hogy az édesapja nevét viselő Bakó Magyar Népnyelvi Szótár Alapítvánnyal megteremtette azt a szervezeti keretet, amelyben a cívis szótár tervét a Debreceni Egyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszékén feléleszthettük, illetve munkálatait tovább folytathatjuk.

KÁLNÁSI ÁRPÁD